

අයුරු මාලාමාලා

1490/8, කොකුන්දර පාර, පන්නිපිටිය.
Tel: 2847438, E-mail: janu@tikiri.com,
Web: www.tikiri.com

කේන්ද්‍රීය ක්‍රියා?

කතාව එතු

පරිගණක අක්ෂර සහ වර්ණ සංයෝජනය

ජානකී සූරියආරච්චි

ප්‍රථම මුද්‍රණය - 2008

© ජාතික සූරියආරච්චි

ISBN: 978-955-1090-56-2

Book Ref: T/08/143

මුද්‍රණය
තරංජි ප්‍රින්ට්ස්
නො. 506, හයිලෙවල් පාර,
නාවින්න, මහරගම. Tel: 2804773

ස්තූතිය !

මගේ පොත් වල අඩුපාඩු නොබැලුවද නිතරම මා ළඟ තිඳිමින් මගේ සියලු දුක සැප බලන මගේ ආදර අම්මාටත්, මා ඉල්ලන, හැකි සියලු දේ මට ලබාදෙන මගේ ආදර තාත්තාටත්, “හරිම කරදරේ” කියමින් චූච්ච, මට නිරතුරුවම උදව් කරන (මගේ එකම පොතක් වත් කියවා නැති) මගේ ආදර මල්ලිටත්, මට අකුරු කියාදී මහ පෙන්වූ මගේ ආදර ආච්චිටත්, මට සෙවනැල්ලක් මෙන් සිටින මගේ ආදර ලොකු අම්මාටත්, මගේ කතන්දර කියවා අඩුපාඩු පෙන්වාදෙන මගේ ආදර මිතුරු මිතුරියන්ටත්, භාෂාවේ මා නොදත් දේ මට හොඳින් කියාදුන් මහාචාර්ය ජේ. ඩී. දිසානායක මහතාට හා මහාචාර්ය කුසුමා කරණාරත්න මහත්මියටත්, කලට වේලාවට මුද්‍රණ කටයුතු නිමකර දුන් පාලිත පෙරේරා මහතාටත්, වචනයකින් හෝ මා දිරිමත් කළ සියලුම දෙනාටත් මාගේ හෘදයාංගම ස්තූතිය !

ජාතික සූරියආරච්චි

1490/8, හෝකන්දර පාර,

පන්නිපිටිය.

Tel: 2847438

01-08-2008

කේන්ති කියද?

“චුට්” පුංචි ගැනු ලමයෙක්. එයාට හිටියෙ අක්කයි, අයියයි.
චුට් දෙන්නටම හරි ආදරෙයි.

ඒත් සමහර වෙලාවට එයාට ගොඩක් කේන්ති යනවා.

අයියා විහිළ කරනකොට කේන්ති වැඩි වෙනවා.

ඉවසගන්නම බැරි වෙනවා.

දවසක් වුවද භාණ්ඩා ඵයාටයි අක්කාටයි ලස්සන
බෝනික්කෙක් ගෙනත් දන්නා.

“ඔන්න රණ්ඩු නොවී දෙන්නම සෙල්ලම් කරන්න ඕනේ.”
භාණ්ඩා කීවා.

වුට් හරි ආසයි බෝනික්කාට. බිම නියන්නවත් හිතුවො නෑ.

අක්කා ඉල්ලුවත් දන්නෙ නෑ. ඒ තරමට ආසයි.

ඒත් අක්කටත් ඒ තරමටම ආසා හිතෙනවා ඇති
නේද, කියලා නම් වුට්ටිට්ට් හිතුවො නෑ.

ඒ නිසා වුට් අක්කා එක්ක නිතරම රණ්ඩු වුණා.

එක දවසක් වූවි උදේ ඉඳන් බෝනික්කා එක්ක සෙල්ලම් කළා. අක්කත් සැරෙන් සැරේ ඇවිත් බෝනික්කා ඉල්ලුවා. ඒත් දුන්නෙ නෑ. තනියම සෙල්ලම් කරන්න තමයි වූවිට ගිනුණො. එයා භවස් වෙනකල්ම සෙල්ලම් කළා. අක්කට දුන්නෙම නෑ.

“මමනෙ වූවි. ඒ නිසා බෝනික්කා අයිති මටයි.” වූවි කීවා.

“නෑ වූවි ද, අක්කත් තවම වූවියිනෙ. ඔයා වගේම එයාත් ආසයි බෝනික්කට. ඒ නිසා අක්කටත් ටිකක් දෙන්න සෙල්ලම් කරන්න.”

අම්මා ආදරෙන් කීවා. ඒත් වූවි බෝනික්කා දුන්නෙ නම් නෑ.

භවස අක්කා ඇවිත් බෝනික්කා උදුරාගත්තා. දෙන්නා රණ්ඩු වුණා. වූවි අක්කාට පාරක් ගැහුවා. ඒත් අක්කා බෝනික්කා ආපහු දුන්නෙ නෑ. වූවිට හොඳටම කේන්ති ගියා. කට ඇඳ වුණා, කන් රතු වුණා, මුණා කැන වුණා.

“වුට්! ඔයා මුළු දවසම සෙල්ලම් කළා. දැන් අක්කගෙ වාරේ!”
අම්මා සැර කළා.
වුට්ට තවත් තරඟා ගියා.
අස් දෙක ලොකු ලොව් ගෙඩි දෙකක් වගේ වුණා.
රෝස මලක් වගේ තිබුණු ලස්සන මුණ
බාගෙට කරවුණු පපඩමක් වගේ වුණා.
වුට්ගෙ මුණ දිහා බලාගෙන හිටි අයිශාට එකපාරටම
“හිච්ස්” ගාලා හිනා ගියා.
“එනව මෙනෙ හිනාවෙන්න!” වුට් අයිශාට රැවිවා.
අයිශගෙ හිනාව වැඩි වුණා.

වූට්ට බෝනික්කා නැති වුණාටත් වඩා, දැන් කේන්තියි.
 මුළු ඇගෙම රත්වෙලා පිපිරෙන්න වගේ දැනුණා.
 වයිටා පිගාන අස්සෙ මුණ හංගාගෙන
 හොරැහින් බලාගෙන ඉන්නවා.
 ඒකාත් හිනාවෙනවද? වූට්ට බලු කූඩුවත් පෙරලලා දාන්න හිතූණා.
 “පනස් අටයි - පනස් නමයි - හැටා----යි”
 අයිසා බලු කූඩුව උඩ ඉඳගෙන කැගහනවා. දැන් වූට්ටෙ කේන්තිය
 විහිළුවක් වෙලා. තාත්තාත් හිනා වෙවි ජනේලයෙන් එබුණා.
 “මොකද වූට්! කේන්ති කියද?”
 ඒ සැරේ තාත්තාත් වූට් විහිළුවට අරගෙන.
 “හැත්ත පහයි!” ඒකට උත්තර දුන්නෙ අයිසා.
 කිව්වත් වගේ වූට්ටෙ කේන්තිය තවත්
 දොළහකින් විතර වැඩි වුණා.

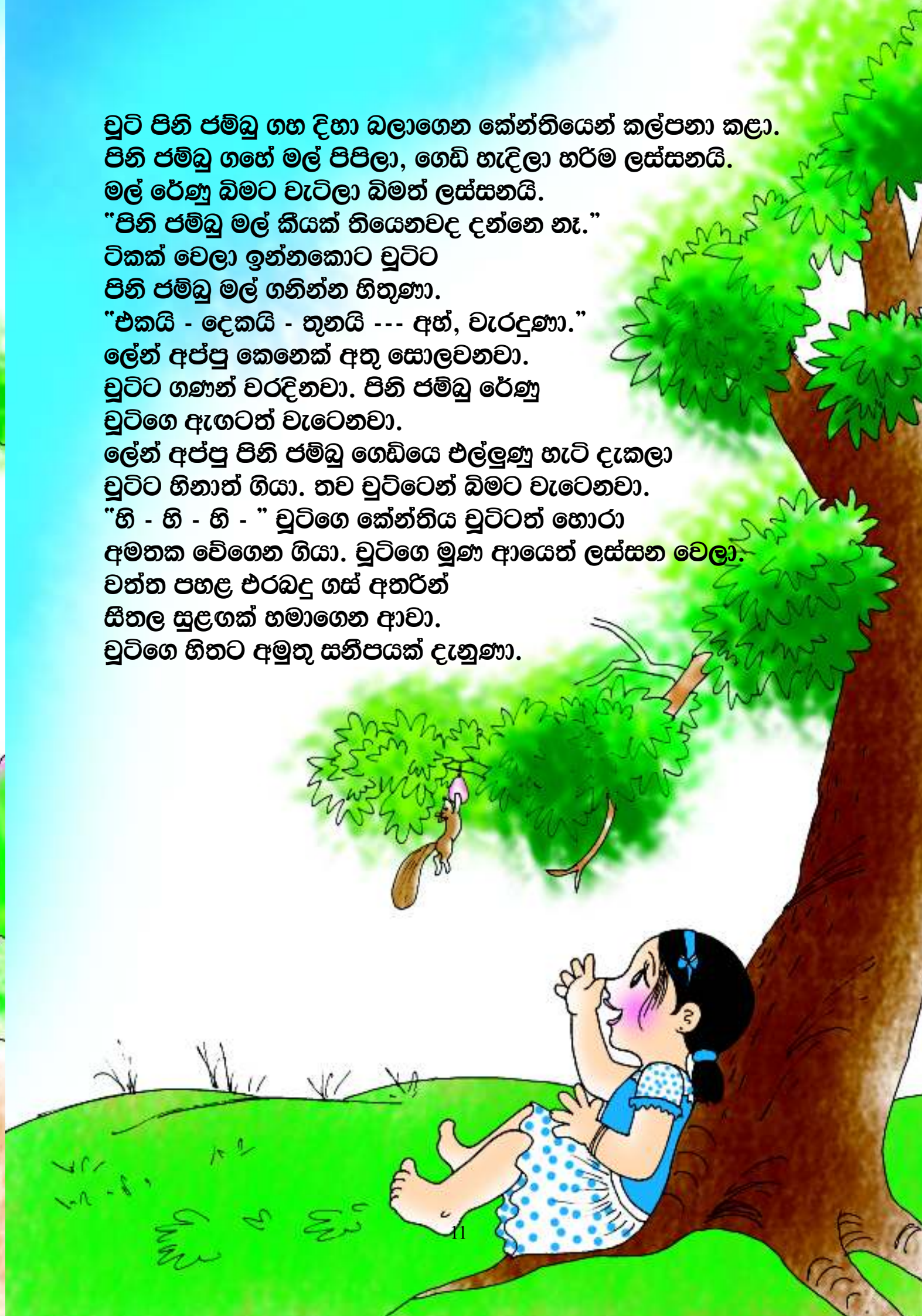
“ඔන්න දැන් අපේ වුට්ගෙ කේන්තිය තවත් නැගෙන නැගෙන
 එනවා. පිපිරෙන්න ආසන්නයි, ඔන්න පිපිරුණො, මෙන්න
 පිපිරුණො” අයියා බලු කුඩුව උඩ ඉඳගෙන මහ හයියෙන්
 කැගහනවා. එහා ගෙදර සුදු අක්කාත් තාප්පෙන් එබ්ලා බලුවා.
 වස ලැප්පාව ! වුට්ට කැගහලා අඬන්න හිතුවා.
 අයියගෙ කමිසයෙන්වත් අල්ලගන්න විධියක් නෑ.
 බලු කුඩුව උඩට අත දිග නැහැනෙ.
 “අසු නමයයි--අනුවා---යි” අයියා කැගහනවා.
 “දැන් නංගිව තවත් කේන්ති නොකර ඉන්න පුතා.”
 අම්මා හිනා වෙව් අයියාට කීවා.
 අම්මාට හිනා ගිය එකටත් වුට්ගෙ කේන්තිය වැඩි වුණා.
 හමෝම දැන් වුට් දිහා බලාගෙන ඉන්නවා.

කදාවිවා මල්පෝවිවිය අස්සෙ හැංගිලා බලාගෙන ඉන්නවා.
 කදාවිවාත් හිනා වෙනවද දන්නෙ නෑ.
 වූටිට කේන්තිය තවත් නම් ඉවසගන්නම බැරි වුණා.
 “මට එපා ඔයාලා හමෝම ! මම තරහයි ඔයාල ඔක්කොම එක්ක!”
 වූටි ප්‍රභ තිබුණු මල් පෝවිවියත් පෙරළලා යන්න ගියා වත්ත පහළට.
 “පිපිරුණා-- පිපිරුණා---අනු නමයයි - සීයා----යි-----ඩෝ--o!”
 අයිසා මහ හයිසෙන් කැගැහුවා.
 “එයාටත් කේන්ති යන දවසක් එයිනෙ.
 එදාට මම අල්ලගන්නම්කො.”
 වූටි කේන්තියෙන් අවේදගෙන ගිහින්
 වත්ත කොනේ පිනිපමිබු ගහ යටින් වාඩිවුණා.
 කේන්තිය වැඩිකමට මොනවා කරන්නද කියලා
 වූටිට හිතාගන්න බෑ.
 ලජ්ජයි, කේන්තියි, හිතට අමාරයි.

වූවි පිනි ජමිඳු ගහ දිහා බලාගෙන කේන්තියෙන් කල්පනා කළා.
 පිනි ජමිඳු ගහේ මල් පිපිලා, ගෙඩි හැඳිලා හරිම ලස්සනයි.
 මල් රේණු බිමට වැටිලා බිමත් ලස්සනයි.
 “පිනි ජමිඳු මල් කීයක් තියෙනවද දන්නෙ නෑ.”
 ටිකක් වෙලා ඉන්නකොට වූවිට
 පිනි ජමිඳු මල් ගනින්න හිතූණා.
 “එකයි - දෙකයි - තුනයි --- අහ්, වැරදුණා.”
 ලේන් අප්පු කෙනෙක් අතු සොලවනවා.
 වූවිට ගණන් වරදිනවා. පිනි ජමිඳු රේණු
 වූවිගෙ ඇගටත් වැටෙනවා.
 ලේන් අප්පු පිනි ජමිඳු ගෙඩියෙ එල්ලුණු හැටි දැකලා
 වූවිට හිනාත් ගියා. තව වූවිටෙන් බිමට වැටෙනවා.
 “හි - හි - හි - ” වූවිගෙ කේන්තිය වූවිටත් හොරා
 අමතක වේගෙන ගියා. වූවිගෙ මුණ ආයෙන් ලස්සන වෙලා.
 වත්ත පහළ එරබදු ගස් අතරින්
 සිතල සුළගක් හමාගෙන ආවා.
 වූවිගෙ හිතට අමුතු සනීපයක් දැනුණා.

ඉර බැහැගෙන ගියා. කුරුල්ලෝ පියාඹලා කුඩුවලට ගියා.
ටිකෙන් ටික කළුවර වැටුණා. වූටි වට පිට බැලුවා.
“අහ්! මං මොකද මේ මෙනෙට වෙලා ඉන්නේ?” වූටි කල්පනා කළා.
“ආ, මං අද හවස අක්කා එක්ක රණ්ඩු කළානේ.”
වූටිට මතක් වුණා.
“අයි මං රණ්ඩු කළේ, අක්කා එක්ක?” වූටි එයාගෙන්ම අහගත්තා.
“අක්කා බෝනික්කා උදුරගත්තු නිසා.” වූටිම උත්තර දුන්නා.
“අයි අක්කා උදුරගත්තේ?” වූටි ආයෙත් එයාගෙන් අහගත්තා.
“මම දන්නේ නැති නිසා.” වූටිම උත්තර දුන්නා.
“අයි දන්නේ නැත්තේ?” වූටි ඇහුවා.
“මි-----” වූටි කල්පනා කළා.

“----මම උදේ ඉඳන් බෝනික්කා එක්ක සෙල්ලම් කළා. අක්කට දන්නෙම නෑ. අක්කත් ආසයිනෙ බෝනික්කට. අක්කා පව්! මං අක්කට ගැහුවා. ඊදුනද දන්නෙ නෑ. කේන්ති ගියාට කාටවත් ගහන්න හොඳ නෑ. ගිහින් බලන්න ඕනෙ.” වූට්ට දුක හිතූණා.

“අහ්, ඒත් දැන් කොහොමද ගෙදර යන්නේ? රණ්ඩු වෙලානෙ ආවෙ.” වූට්ට හවස රණ්ඩුව මතක් වූණා.

“ගෙදර ගියාම ඒ ගැන මතක් කරලා හැමෝම විහිළු කරයිද දන්නෙ නෑ. මට හිතා වෙයිද දන්නෙත් නෑ. චිත්! අපරාදෙ රණ්ඩු වුණෝ!” වූට්ට ලැජ්ජා හිතූණා.

“හෙමින් හෙමින් යන්න ඕනෙ බලන්න.”

වූවි හෙමින් ගිහින් ගෙට ඇතුල් වුණා.
 අක්කා බෝනික්කා එක්ක සාලෙ මැද.
 “ආ නංගි, එන්න සෙල්ලම් කරන්න---” අක්කා අඬ ගැහුවා.
 “ආ මෙන්න නංගිට!” අක්කා වූට්ට බෝනික්කා දුන්නා.
 “අක්කා තරහා නෑ වගේ. අනේ පව්! අපරාදෙ මම අක්කා එක්ක
 රණ්ඩු කළේ. මමත් මේ වගේ එයාට දුන්නා නම් කොච්චර හොඳද?”
 වූට්ට හිතුවා.
 “වූට්ට දු කොහෙද ගියේ, මම ලැවරියා හැදුවා. එන්න කන්න.”
 අම්මා දොරෙන් එබ්ලා අඬ ගැහුවා.
 “මි---කිසිම වෙනසක් නෑ. අම්මටත් රණ්ඩුව මතක නෑ වගේ.”
 වූට්ට හරි සතුටු හිතුවා. වූට්ට කුස්සියට එබුණා.

අයිසා ලවෙරියා පිගාන බදාගෙන කනවා.
 “අයියෝ, ආයෙත් විහිළුව පටන්ගනවිද දන්නෙ නෑ.”
 වූටිගෙ මුණ ඇඹුල් වුණා.
 “වූටි නංගී, ඔයාට ලවෙරියා අගුණයි. කන්නෙ නැත්නම් මට දෙන්න”
 අයිසා ලවෙරියා ලොරියක් විතර කටේ පුරවාගෙන කීවා.
 “අයිසාටත් මතක නෑ වගේ.”
 ඊළඟට තාත්තා කුස්සියට එබුණා.
 “ආ, වූටි දු! අපි කමු ලවෙරියා.”
 තාත්තා වූටිත් එක්කම මේසට වාඩිවුණා.
 හමෝම වටවෙලා හිනා වෙවී ලවෙරියා කෑවා.
 වූටිට හවස කේන්ති ගිය එක ගැන කවුරුවත්
 ආයෙත් මතක් කළේ නෑ.

“රණ්ඩු ඉක්මනින් අමතක කරලා දාන එක කොව්වර හොඳයිද? මේ හැමෝම මට ආදරෙයිනෙ. අපරාදෙ මම කේන්ති ගත්තෙ. කේන්තිය හොඳ නෑ. ඇගට අමාරැයි, හිතට අමාරැයි, ලැප්පයි. ඒ නිසා මීට පස්සෙ හැමදේටම හිනා වෙලා ඉන්න ඕනෙ.”
ච්චි ලැවරියා කන ගමන් හිතුවා.

එතකොට කේන්ති කියද?

බිංදුවයි !

“හි - හි - හි -”

